

Гарнізон за мирних часів місце нудне. Щось там ніби й відбувається, але завжди одне й те саме. А план його лише підкреслює ту одноманітність: величезні бетонові казарми, рівнесенські ряди офіцерських будинків, збудованих на один лад, спортова зала, капліця, поле для гольфу та басейни — усе створене за певним зашкарублим зразком. Однак нудне це місце радше через свою ізольованість та надлишок дозвілля й рутини, адже після вступу до війська від чоловіка чекають одного: він має йти слідами того, хто попереду. Водночас інколи там відбуваються речі неповторні. Є ось, приміром, на Півдні один гарнізон, де кілька років тому скоїли вбивство. Причетні до цієї трагедії такі учасники: двоє офіцерів, солдат, дві жінки, філіппінець та кінь.

Солдата, вплутаного в цю аферу, звали Елджі Вілліямс. Частенько по обіді сидів він сам на одній із лавочок, вишикуваних уздовж доріжки перед казармами. Міс-

цина та була приємна: молоді клени, що росли довгим подвійним рядом, кидали на газон і доріжку прохолодні, витончені й колисані вітром тіні. Навесні листя було сяйно-зелене, а в спекотні місяці набувало темніших і спокійніших відтінків. Пізно воно палахкотіло воно золотом. Саме тут рядовик Вілліямс любив посидіти перед сигналом про вечірню трапезу. Цей мовчазний молодий солдат не нажив у казармі ні друга, ні ворога. Його кругле засмагле обличчя було покарбоване невсипущою наївністю. Повні губи червоніли, а на чоло спадали сплутані каштанові пасма волосся. В очах, рідкісному плетиві бурштинових і коричневих барв, була німота, притаманна радше поглядів тварини. Загалом рядовик Вілліямс видавався кремезним і незграбним. Однак таке враження було оманливе: рухався він тихо й спритно, мов дикий звір або злодій. Неодноразово виринаючи, здавалось, нізвідки, жахав солдатів, які були певні своєї самоти. Руки мав малі й витончені, проте дуже сильні.

Рядовик Вілліямс не курих, не пив, у розпусту не вдавався і в ігри азартів не різався. У казармі цурався всіх і був для інших чоловіків загадкою. Дозвілля згаював здебільшого в лісі, що розкинувся навколо гарнізону — у дикій незайманій місцевості площею із сорока квадратних кілометрів. Там

росли величезні відвічні сосни, небачене розмаїття квітів і були навіть такі полохливі звірі, як олені, дикі свині та лиси. Рядовик Вілліямс не цікавився жодним видом спорту, доступним для солдатів, їздив хіба верхи. Ніхто й ніколи не бачив його в спортивній залі та навіть біля басейну. Жодна душа не була свідком його веселоців, гніву чи будь-яких страждань. Тричі на день мав він поживну ситну трапезу й, на противагу до інших солдатів, ніколи не нарікав на їдло. Спав у кімнаті, що містила майже чотири десятки ліжок, вишикуваних у два ряди. Спокою в місці тому не було. Уночі, коли світло гасло, розлягалися там звуки хропіння, клятьби та здушених стогонів тих, хто бачив кошмари. Однак рядовик Вілліямс спочивав спокійно. Лише іноді з його ліжка долинав тихий шелест цукеркової обгортки.

Одного дня на третьому році служби рядовика Вілліямса послали до будинку такого собі капітана Пендертона. Сталося це через збіг певних обставин. Так, за наказом останні шість місяців рядовик Вілліямс постійно працював у конюшнях, адже добре вмів обходитися з кіньми. А капітан Пендертон зателефонував сержантові-майорові гарнізону й попросив про послугу. Саме тоді багатьох коней забрали на маневри

і обсяг роботи в конюшнях зменшився, тож виконати те прохання доручили рядовикові Вілліямсу. Власне завдання було простим. Капітан Пендертон хотів розчистити невелику ділянку лісу за своїм будинком, щоб згодом поставити там гриль і влаштувати вечірки просто неба. Для роботи такої знадобився б майже цілий день.

Рядовик Вілліямс вирушив виконувати завдання десь о пів на восьму. Був лагідний і сонячний жовтневий ранок. Рядовик уже знав, де мешкав капітан, адже під час прогулянок лісом часто проходив повз його будинок. А ще він добре знав його з лиця, бо ж одного разу випадково нашкодив йому. Півтора року тому рядовик Вілліямс упродовж кількох тижнів виконував обов'язки ординарця в лейтенанта-командера своєї роти. Одного дня капітан Пендертон відвідав лейтенанта, а Вілліямс, подаючи частування, розлив чашку кави йому на штани. Також часто бачив капітана в конюшнях і відповідав за коня його дружини, гнідого жеребця — безперечно, найгарнішого в гарнізоні.

Капітан мешкав на околиці гарнізону. Його восьмикімнатний двоповерховий будинок, оздоблений стуко, нічим не відрізнявся від інших на тій вулиці, хіба був крайнім. Позаду нього та з одного боку прилеглий газон межував із лісом. Правобіч

мешкав єдиний сусіда капітана, майор Моррис Ленгдон. Навпроти будинків цієї вулиці розкинулося величезне рівнинне пустище, вкрите рудуватим дереном, яке ще недавно слугувало полем для гри в поло.

Коли рядовик Вілліямс прибув, капітан вийшов і детально пояснив, що потрібно зробити. Чагарники кущових дубків і вересу — розчистити, а гілля великих дерев, що росло нижче від двох метрів, — обрізати. Капітан зауважив, що великий старий дуб за майже двадцять метрів від газону, слугує межею ділянки, яку треба обробити. На його білій товстій руці виблискував золотий перстень. Сьогодні капітан одягнений у шорти кольору хакі до колін, довгі вовняні шкарпетки та замшеву куртку. Його обличчя мало гострі риси й видавалося напруженим. Волосся — чорне, а очі — холодні й блакитні. Здавалося, капітан не впізнав рядовика Вілліямса, давав настанови знервованим і прискіпливим тоном. Він сказав, що роботу треба завершити того самого дня і що вернеться десь під вечір.

Увесь ранок солдат працював без перерви. Опівдні пообідав у їдальні, а до четвертої години закінчив роботу. Він зробив навіть більше, ніж просив капітан. Великий дуб, що позначав межу, мав незвичну форму: гілки з боку газону височіли, а тому під ними можна було вільно пройти, а з проти-

лежного боку плавно спускалися додолу. Солдат, доклавши багацько зусиль, повідрізав те звисле гілля. Скінчивши роботу, сперся об сосну й став дожидати капітана. Видавався він цілком спокійним, готовим чекати ось так вічно.

— А що це ти тут робиш? — раптово запитав хтось.

Капітанова дружина вийшла із заднього входу сусіднього будинку й рушила до солдата через газон. Він побачив її одразу, однак усвідомив присутність лише тоді, коли почув голос.

— Була ось у конюшні, — мовила місіс Пендертон. — Мого Фенікса хвицнули.

— Так, мадам, — неуважно відповів солдат. Якусь мить він не міг збагнути значення сказаного. — Як?

— А цього вже не знаю. Чи то мул який дурнувятий хвицнув, чи, мо', його до кобил пустили. Я дуже злилася і шукала тебе.

Капітанова дружина вляглася на гамак, нап'ятий між двома деревами на краю газону. Навіть одяг, який був на ній — чоботи, брудні цупкі бриджі, дуже зношені на колінах, а ще сірий светр, — не псував її вроди. На її обличчі виравав замріяно-незворушний вираз Мадонни, а пряме бронзове волосся було зібране у вузол на потилиці.

Молода негритянка вийшла з тацею, на якій була півлітрова пляшка із житнім віскі,

чарка та склянка з водою. Місіс Пендертон не маніжилась, коли йшлося про алкоголь. Вона дмухнула дві чарки поспіль і запила їх ковтком холодної води. Солдатові не сказала більше нічого, а той не став розпитувати про її коня. Здавалося, вони взагалі забули про існування одне одного. Солдат знову сперся об сосну й утупився незворушним поглядом кудись у далечінь.

Осіннє сонце вкривало серпанковим маревом моріжок, його проміння пробивалося крізь нещільне плетиво листя та вимальовувало на землі вогнисто-золотаві візерунки. Потім воно раптово щезло. Повітря стало прохолодним, подув легенький свіжий вітерець. Настав час відбою. Віддала пролунав звук горна: він промчав лісом, а відстань витончила його та обернула на загублений глухий відгомін. Ніч спускалася на землю.

Саме тоді капітан Пендертон вернувся: залишив автомобіля біля будинку й одразу прийшов оцінити виконану роботу. Він привітався з дружиною і рвучким рухом відсалютував солдатові, який неуважно дивився на нього. Потім окинув поглядом оброблену ділянку, раптово клоцнув пальцями і, стиснувши губи, лукаво й злісно посміхнувся. Його світло-блакитні очі прикипіли до солдата.